

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5872/2025
25.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владе Томић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Други основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 14532/23 од 21.11.2024. године, у седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 14532/23 од 21.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 14532/23 од 21.11.2024.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 14532/23 од 21.11.2024.године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 191/20 од 02.06.2021. године, у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 20.177,63 динара, са законском затезном каматом од 06.01.2020. године, до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 24.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за

одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име доцње у исплати накнаде за радње, које је тужилац као бранилац по службеној дужности, предузео у кривичном поступку пред Другим основним судом у Београду, исплати тражени износ са законском затезном каматом. Ово због тога, што према утврђеном чињеничном стању, тужилац постављеним трошковником у кривичном предмету није поставио и захтев за исплату затезне камате на опредељени износ потраживаних трошкова кривичног поступка.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и дате разлоге за своју одлуку, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члан 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП, и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 06.01.2020. године. Вредност предмета спора је износ од 20.177,63 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**